

Oorlog op Kreta '41-'44

Verzetsacties om Kreta van
de nazi's te bevrijden

Wes Davis

BBNC uitgevers
Amersfoort, 2014

Inhoud

Kaarten	8-9
Een opmerking over namen	10
Proloog <i>Whimsical</i>	13
Deel I Als een fossiel in het kalksteen afgezet	19
1 De benenwagen	21
2 Degenstok	51
3 Eikengaldag	85
4 De visvijver	107
5 Spaghetti en Ravioli	117
Deel II In het hol van de Minotaurus	155
6 Vleespotten	157
7 Tara	177
8 Moonstruck	201
9 Het kruispunt	229
10 Bricklayer	257
Epiloog <i>Ritterlich!</i>	281
Dankbetuiging	289
Over de auteur	291
Noten	293

De benenwagen

In de middag van 9 december 1933 stopte een Londense taxi die van Shepherd Market kwam rijden, met een schok aan de noordzijde van de Tower Bridge. Drie jonge mannen en een meisje dat schoenen met hoge hakken droeg, stapten uit. Het regende pijpenstelen. ‘Mooi weer voor jonge snuiters,’ merkte de chauffeur op.⁸ De vier passagiers renden met opgetrokken schouders tegen de stortregen naar de trap die afdaalde naar de Irongate Wharf, beneden aan de Theems. Eén van hen had een lange legerjas aan, droeg een verschoten rugzak en liep met een stok die was gemaakt van esenhout. Zodra ze op de kade stonden, verzamelde het groepje zich bij een loopplank die toegang gaf tot de Nederlandse stoomboot *Stadthouder Willem*; daar werd haastig afscheid genomen. Toen rende de jongen met de rugzak aan boord.

Toen hij achteromkeek, zag hij zijn vrienden bij de trap verdwijnen om een ogenblik later boven op de brug weer tevoorschijn te komen. Hij zwaaide naar hen en zag dat het meisje haar regenjas over haar hoofd had getrokken om haar haar te beschermen tegen de regen. Een rilling van eenzaamheid trok even over zijn rug.

Patrick Leigh Fermor was achttien jaar oud. Hij ging in zijn eentje naar Nederland oversteken. Als hij was aangekomen in de haven van Hoek van Holland, wilde hij dwars door Europa naar Istanbul reizen, dat hij in gedachten nog steeds Constantinopel noemde, de hoofdstad van het Oost-Romeinse Rijk. Het idee had heel eenvoudig geleken toen het een paar weken eerder op een net zo verregende middag bij hem was opgekomen. ‘Ik ga te voet reizen,’ had hij besloten, ‘in de zomer slaap ik in hooibergen, ik schuil in een schuur als het regent of sneeuwt en ik ga alleen om met boeren en zwervers.’⁹ Toen hij er later op terugkeek, had hij het plan de luchtige naam ‘Europa per benenwagen’ gegeven, wat de zware tocht dwars door het continent van een romantisch tintje voorzag.

Het echt bijzondere aan de onderneming was hem de vorige dag pas opgevallen, toen hij in het paspoortenkantoor in Victoria Street een aanvraag was gaan indienen voor het document dat zijn vrijgeleide zou zijn bij de reeks nationale grenzen. Onder het oog van de dienstdoende ambtenaar had hij het aanvraagformulier ingevuld – ‘lengte: 1,77 m, ogen: bruin, opvallende kenmerken: geen’ – maar hij had getwijfeld toen er naar zijn beroep werd gevraagd. Telkens als hij zich voorstelde wat hij ging doen, kwamen bizarre termen bij hem op die hij niet op een officieel document kon zetten. Tenminste niet zonder zich opgelaten te voelen. ‘Pelgrim’ en ‘dolend geleerde’ waren niet echt erkende beroepen. Zonder erbij na te denken was hij gaan neuriën toen hij overwoog wat hij zou opschrijven. Het wijsje dat uit hem was gekomen, kon je de laatste tijd overal horen en de paspoortambtenaar had het herkend: ‘Hallelujah, I’m a Bum’ (‘halleluja, ik ben een landloper’).¹⁰

‘Dat kunt u niet echt opschrijven,’ had de paspoortambtenaar gezegd. Leigh Fermor had gearzeld. Toen had de man geopperd dat hij er ‘gewoon “student” zou moeten zetten’. Dat had de zaak beslecht. Leigh Fermor had het woord op de juiste regels gekrabbeld en het formulier afgegeven. En nu ging ‘de student’ met het gestempelde paspoort in zijn zak scheep naar het continent.

Het stopte met regenen tegen de tijd dat de *Stadthouder* zich losmaakte van de kade en de jonge reiziger keek naar de stenen torens en het stalen geraamte van de brug die boven zijn hoofd voorbijgleden. Nat en glinsterend van de regen begon het aan de rivier grenzende gedeelte van de stad voorbij te schuiven. Bijna even opmerkelijk als dat tafereel was de opeenvolging van geuren die verband hielden met de zee. Modder, zout, zeewier, rook en as maakten geleidelijk plaats voor ‘een algehele stank van rottend hout’¹¹ en zelfs – maar misschien was dit een romantische bevlieving die werd ingegeven door het begin van een reis – een vage zweem van specerijen. Tegen de tijd dat het stoomschip Greenwich een paar kilometer stroomafwaarts had bereikt, was de zon ondergegaan. Leigh Fermor kon de lichten van het Koninklijk Observatorium in de duisternis zien hangen en hij bedacht dat hij op het punt stond de grote denkbeeldige lijn te passeren die het tijdperk van de ontdekkingen mogelijk had gemaakt. Toch ‘ramde de *Stadthouder* zich onhoorbaar een weg door de nulmeridiaan’.¹²

In de salon van het schip zocht hij in zijn rugzak naar een nog leeg dagboek. De rugzak – geleend van een vriend die ermee had rondgelopen op de berg Athos in het gezelschap van Robert Byron wiens boek over hun avontuur Leigh Fermor had geïnspireerd om naar Byzantium te willen lopen – bevatte alles wat hij de komende maanden nodig zou hebben. Een beduimeld exemplaar van *The Oxford Book of English Verse* zat erin, net als een Loeb-uitgave van Horatius, die hij als afscheidsgeschenk van zijn moeder had meegekregen. Binnenin had ze een gedicht van Petronius geschreven dat uit het Latijn was vertaald en dat begon met: ‘Verlaat Uw huis, o jongeling, en ga op zoek naar vreemde kusten.’¹³ Er waren potloden en gummen, notitieboekjes en tekenblokken. De kleding die hij had ingepakt, was gemakkelijk en eenvoudig: grijze, flanelen hemden voor dagelijks gebruik en witte als hij iets fatsoenlijkers nodig had, een licht leren jasje, spijkerschoenen en een stel grijze slobkousen om de sneeuw eruit te houden. Hij schreef zijn eerste tekst in het dagboek en vroeg zich af wat voor verhaal het hem zou vertellen tegen de tijd dat hij terugkeerde naar Engeland. Soortgelijke vragen gingen later door zijn hoofd toen hij probeerde wat te slapen. Ondanks de opwindende dommelde hij eindelijk in. Toen hij enige tijd later wakker werd en aan dek ging, zag hij dat het stoomschip nu helemaal alleen op een donkere zee voer. ‘Het Verenigd Koninkrijk was in het westen de duisternis in gegleden,’ beseftte hij. ‘Een straffe wind blies door het want en het vasteland van Europa lag minder dan een halve nacht varen verwijderd.’¹⁴

Lewis Leigh Fermor, Paddy’s vader, was een zeer lange en magere man, met diepliggende ogen, een dreunende stem en een Edwardiaanse voorliefde voor wetenschappelijke attributen. Bij uitstapjes kon zijn tas gevuld zijn met een vergrootglas, een vlindernetje, een veldkijker, een geologenhamer, een botaniseertrommel voor het verzamelen van wilde bloemen, aquarelverf en kwasten. In de ogen van zijn zoon was hij een ‘open-top naturalist’, maar, zoals de jongen moest toegeven, ‘kenden we elkaar nauwelijks’.¹⁵ De vader had zich in 1902 aangesloten bij de Geologische Verkenning van India en tegen de tijd dat Paddy werd geboren, was hij inmiddels de toezicht houdende directeur. De functie stond hem slechts om de paar jaar verlof toe.

Zijn specialiteit was ‘rotsen uit het archaïsche tijdperk’ – ongeveer 2,5 miljard jaar geleden – en nog in de twintig maakte hij naam onder geologen, met een monumentale studie van duizend pagina’s van de mangaanafzettingen in India. Voor zijn collega’s had het werk van de oudere Leigh Fermor grote implicaties.¹⁶ Eén bekroond artikel behoorde tot de eerste waarin werd gespeculeerd over de manier waarop elk continentaal plat bewoog ten opzichte van andere, met diepe aardbevingen als gevolg. Maar voor zijn zoon leken zijn ontdekkingen slechts minieme partjes van de natuurlijke wereld te omvatten. Wat Paddy zich jaren later herinnerde, was dat zijn vader een onbekend soort worm had ontdekt en een bijzondere kristallijne structuur had beschreven die was te vinden in sneeuwvlokken. Vooral de ontdekking van de sneeuwvlok was op Paddy nauwelijks overgekomen.¹⁷

Muriel Ambler, de vrouw met wie Lewis Leigh Fermor was getrouwd, bleek een andere sfeer mee te dragen. Haar vader was kapitein in de Brits-Indische marine en haar grootvader was officier op de HMS *Bellerophon* geweest, toen Napoleon Bonaparte zich in 1815 voor de kust van Frankrijk aan de kapitein van het schip had overgegeven. Wanneer Paddy aan zijn moeders vroegere leven dacht, stelde hij zich haar voor als de *belle* van een Brits heuvelfort in India, de ‘Roos van Simla’ die over een dansvloer wervelde op de wijs van ‘tarara-boem-di-jee’.¹⁸ Muriel had fantasie en was humoristisch. Met haar acteervermogen kon ze alleen al door hardop voor te lezen mensen echt amuseren. Als ze de kans kreeg, probeerde ze van alles. In een bepaalde periode woonde ze in een landhuisje in Northamptonshire en was ze met haar hunkering naar activiteit ‘gelijktijdig toneelstukken aan het schrijven en ondanks geldgebrek aan het leren vliegen in een Tiger Moth tweedekker op een vliegveld dat 60 kilometer verderop lag’.¹⁹ Ook las ze heel veel en haar enthousiasme voor de schone kunsten was aanstekelijk. Toen ze verhuisde naar een Londense buurt waar ook Arthur Rackham – bewonderd om zijn illustraties voor boeken als *Alice in Wonderland* en *De sprookjes van de gebroeders Grimm* – woonde, haalde ze hem over haar appartement te decoreren. Leigh Fermor herinnerde zich het resultaat: ‘bestuurbare vogelnestjes in een stormwind, kaboutertwinkels onder uitstekende boomwortels en muizen die uit eikelnapjes dronken.’²⁰ Het was fantasievol en grappig en het paste bij haar. Jaren later, toen haar zoon haar vertelde van zijn plan om dwars door Europa te wandelen, gingen haar

moederlijke bezwaren al gauw over in gelach, gevolgd door enthousiasme voor het belachelijke idee.

De ouders van Leigh Fermor gingen uiteindelijk uit elkaar, maar zelfs al voordat het moeizame huwelijk in een scheiding eindigde, lieten ze de jongen grotendeels aan de zorg van anderen over. Niet lang na zijn geboorte, in het tweede duistere jaar van de Eerste Wereldoorlog, vertrokken zijn moeder en oudere zus, om zich bij zijn vader in India te voegen. ‘Ik werd achtergelaten, zodat een van ons in leven kon blijven, als het schip door een onderzeeboot tot zinken werd gebracht,’ herinnerde Leigh Fermor zich.²¹ De daaropvolgende jaren woonde hij bij een gezin in het landelijke Northamptonshire: ‘min of meer als het vrijgevochten kind van een kleine boer’.²² Tegen de tijd dat hij weer werd verenigd met zijn moeder, was hij niet alleen vrijgevochten, maar wilde hij zich ook niet meer laten temmen. ‘Die verrukkelijke, bandeloze jaren,’ zei hij later tegen zichzelf, ‘hadden me ongeschikt gemaakt voor ook maar een zweem van dwang.’²³

Zijn vader had niet anders kunnen zijn. Zelfdiscipline was de sterke kant geweest van de jonge Lewis Leigh Fermor. Toen hij ooit te maken kreeg met een moeilijk examen voor een studiebeurs, had hij een keihard plan opgesteld om de kennis die hij op school bijgebracht kreeg, aan te vullen. Daarvoor moest hij ‘elke ochtend om vijf uur opstaan, een koud bad nemen, voor het ontbijt twee uur werken, ’s middags nog eens twee uur werken en altijd om halftien ’s avonds in bed liggen.’²⁴ Hij hield zich daar twee jaar lang aan en hij kreeg de beurs die hij wilde om naar de mijnbouwschool te gaan. Later maakte hij gebruik van een zomervakantie om zichzelf Latijn te leren. Paddy leek de nieuwsgierigheid en talenknobbel van zijn vader te hebben geërfd, maar niet – of nog niet – zijn zelfbeheersing. De jongen kwam op elke school steeds weer in de problemen.

De enige plaats waar hij de meeste speelruimte kreeg, was een bohemienachtig instituut dat de Priory Gate School heette. Het was gevestigd in een afgelegen landhuis, Walsham Hall genaamd, dat in het dorp Walsham-le-Willows in Suffolk lag, op niet al te grote afstand van de abdijruïne bij Bury St. Edmunds. Hier werd afwijkend zijn niet alleen geduld, het was de norm. De school werd geleid door Theodore Faithfull, voormalig majoor in het Veterinary Corps²⁵ en auteur. Hij schreef over seksualiteit en psychologie en gaf daar ook les in. (Toen Leigh Fermor

jaren later over de ervaring schreef, verhulde hij de naam Faithfull en noemde hij hem majoor Truthfull, terwijl de school Salsham werd, in Salsham-le-Sallows.) De onderwijsfilosofie van Faithfull was een mengsel van freudiaans wantrouwen tegenover onderdrukking en een pacifistisch soort naturalisme. Zodra ze op de school aankwamen, werden leerlingen en docenten lid van de Order of Woodcraft Chivalry, een organisatie met mystieke trekjes die tijdens de Eerste Wereldoorlog was gesticht als een vriendelijker alternatief voor de krijgshaftige traditie van de scouting. De medeleerlingen van Leigh Fermor vormden een gemengde groep excentriekelingen, wijsneuzen en rijke nietsnutten. Bij de docenten droegen de mannen een baard en de vrouwen armbanden. De jongens en meisjes gingen hetzelfde gekleed, in een eenvoudig jak, en ze droegen sandalen. Dat wil zeggen als ze al iets droegen. Faithfull moedigde naakt zonnebaden aan en voor ontspanning voerden docenten en leerlingen samen naakt ritmische gymnastiekoefeningen en volksdansen uit in een schuur op het terrein. Leigh Fermor viel voor de 'vreselijk knappe' dochter van de tuinman.²⁶ Het leek op een bosparadijs. Het zal niemand verbazen dat het niet lang duurde of de school werd als gevolg van schandalen gesloten. Paddy werd teruggestuurd naar de tredmolen van het traditionelere schoolsysteem.

Uiteindelijk kwam hij in 1929 terecht op King's School in Canterbury. In sommige opzichten pasten ze uitstekend bij elkaar. Het middeleeuwse temperament dat hij had opgezogen tijdens perioden dat hij als jongen veel had gelezen – 'een mengsel van nogal populaire romantiek en heldhaftige ruigheid' – zorgde ervoor dat hij goed tot zijn recht kwam in de sfeer van Canterbury. Er werd beweerd dat de school was gesticht aan het eind van de 6e eeuw door de Heilige Augustinus van Canterbury – een legende die King's tot de oudste kostschool van Engeland maakte, als het allemaal op waarheid berustte. De plaats bezat zeker de kenmerken van een lange traditie. Voor Leigh Fermor ademden de vervallen gewelven en de statige iepen die rond het terrein stonden 'een sfeer van een bijna prehistorische mythe'. De geesten van Thomas Becket en de Zwarte Prins Edward – de één vermoord in de kathedraal, beiden daar begraven – zweefden door de lucht. 'Er hing een heerlijke spinragbeleving rond deze duizelingwekkende en bedwelmende oudheid,' vond hij.²⁷

De gebouwen van grijs natuursteen die samen de campus vormden, stonden naast de kathedraal van Canterbury en benadrukten de goti-

sche architectuur daarvan. De jongens droegen een gesteven wit overhemd met puntboord en een zwart jasje met das dat een eeuw eerder niet uit de toon zou zijn gevallen. Zelfs het eten dat de school opdiende, had de tand des tijds doorstaan. Gekookt rundvlees, gekookte groente en oudbakken brood vormden een menu dat de jonge scholieren naar een snoepwinkel dreef die weggestopt zat onder een van de gotische gewelven. De jongens die beter voor zichzelf konden zorgen, bakten eieren en worstjes op een primusbrander in hun kamer. Een paar kilometer fietsen over het platteland bracht de genoegens die in een pub waren te vinden en de beste pubs schonken een donkere ale die Gardner's Old Strong heette.²⁸

Leigh Fermor sloot al gauw vriendschap met een jongen die een jaar ouder was, een jonge student klassieke talen die Alan Watts heette. Watts was op school een excentrieke figuur. Hij was opgegroeid in een landelijk gelegen straat in Chiselhurst, ten zuidoosten van Londen, in een huisje dat vol stond met Aziatische spullen – vazen uit China en Korea, wandtapijten uit Japan, een mandala-tafel uit India – die de erfenis vormden van zijn grootouders die zendeling waren geweest. Hij kwam naar King's met een bijna mystieke affiniteit voor de natuur. (Als kind zei hij ooit: 'Ik wist dat planten, motten, vogels en konijnen *mensen* waren.'²⁹)

Maar hij kon van 6 meter afstand de tabak uit een sigaret schieten en hij wist hoe je moest omgaan met pijl en boog.³⁰ Hij was bijna net zo dol op spelletjes die zijn ongebruikelijke vermogens op de proef stelden als dat hij ervan genoot de grenzen van de schooletiquette op te zoeken. Hoewel hij een uitstekende leerling Latijn was, kwam hij wel een keer in de problemen door een opgegeven oefening te maken in gotisch schrift, compleet met een verluchte beginkapitaal. Hij maakte graag deuntjes om de manier na te doen waarop bepaalde leraren liepen. Volgens zijn gehoor liep de rector 'in zijn zwarte toog en baret "Damson, damson, damson, damson"'.³¹ Watts vestigde zijn reputatie van cerebraal soort rebel voorgoed, toen hij de schoolleiding ervan op de hoogte stelde dat hij boeddhist was geworden. Zijn verklaring bleek op waarheid te berusten en al voordat hij King's verliet, was hij gekozen tot secretaris van de boeddhistische gemeenschap van Londen. Niet lang daarna publiceerde hij een boek over zen; dat zou het eerste van vele zijn.

Hoewel er een ongeschreven taboe rustte op het vormen van vriendschappen met jongere klasgenoten, voelde Watts zich tot Leigh Fermor

aangetrokken als 'de enige echt interessante jongen in het Huis'.³² Hij leek een verwante geest te zijn en daarnaast 'een goede dichter, een geboren avonturier en een geweldige acteur'.³³ Watts bemerkte eigenschappen die Paddy op een plaats als King's goed van pas kwamen – 'een verbeelding die uit het tijdperk van Arthur en de middeleeuwen leek te komen', bijvoorbeeld – maar hij zag ook de op de voorgrond tredende kanten die tot de teloorgang van zijn vriend zouden kunnen leiden. Meer speciaal vond hij Leigh Fermor 'een amoureuze minnaar van vrouwen'. Watts herinnerde zich dat hij de jongere jongen zag flirten met een van de keukenmeisjes, een 'slonzig blondje', wier aantrekkingskracht in de kloosterachtige omgeving van een jongensschool volgens hem uitsluitend was toe te schrijven aan 'pure wanhoop'.

Leigh Fermor genoot enige tijd met volle teugen op deze school. Hij zoog talen en literatuur op als een spons en slaagde – zij het met wisselende resultaten – voor de meeste vakken. Gedichten vloeiden uit hem 'als ectoplasma'.³⁴ Watts en hij maakten samen lange wandelingen en reden op hun fietsen door het platteland, soms met het idee rond te kijken in een bedompte Normandische kerk, maar even vaak om een pub te bezoeken. De bossen en velden van Kent werden een soort heiligdom voor hen. Maar hun allerlaatste toevluchtsoord lag vlak om de hoek. 'Wanneer we het sociale systeem van de school helemaal zat waren,' herinnerde Watts zich, 'glipten we naar de kathedraal van Canterbury – die vanwege de kolossale heiligheid nooit tot verboden gebied verklaard kon worden – om de gebrandschilderde ramen te bekijken, de Angelsaksische crypte te onderzoeken of om boeken te lezen in de stille en beschutte tuin buiten de bibliotheek van de kathedraal.'³⁵ Op den duur echter begon diezelfde romantische trek die hem de stoffige hoekjes van de kathedraal liet opzoeken, zich tegen hem te keren. Het was alsof iets hem dreef zijn leven meer te laten lijken op de boeken die hij las. Hij zat vaak in gedachten verzonken, maar het probleem ging verder dan een eenvoudige verstrooidheid. Wat hij zich kon inbeelden, probeerde hij. Als dat inhield dat hij een regel moest overtreden of de school uit moest glippen, maakte hij zich later wel zorgen over de consequenties. De ergste overtredingen werden bestraft met een pak slaag. In zijn herinnering waren het 'snelle en flexibele strafmaatregelen die schouderhoog, fluitend en met aanzienlijke kracht in gelambriseerde studeerkamers werden toegediend'.³⁶ Watts had geprobeerd om die

gewoonte door de school te laten afschaffen, maar die mislukte poging deed zijn vriend geen goed. Het deed hem verdriet om te zien dat Paddy 'voortdurend slaag kreeg voor zijn streken en daden – met andere woorden voor het feit dat hij een creatieve fantasie had'.³⁷ In Leigh Fermors derde jaar was het geduld van zijn conrector na die hele reeks misdragingen op. Het rapport dat de conrector schreef, maakte duidelijk dat de dagen van Leigh Fermor op deze school waren geteld. 'Hij is een gevaarlijk mengsel van raffinement en roekeloosheid, waardoor men bezorgd is voor zijn invloed op andere jongens', stond erin.³⁸

De laatste acte verliep precies zoals Watts had voorzien. Leigh Fermor viel voor de dochter van de plaatselijke groenteboer. Ze was zo'n zeven jaar ouder en 'een betoverende schoonheid om sonnetten voor te schrijven', die de winkel van haar vader op de veemarkt beheerde.³⁹ Haar gelaatstrekken en grote ogen deden hem denken aan de engelachtige wezens op de illustraties in zijn verhalenboeken die hij als kind had gelezen. Alleen al haar aanwezigheid in de winkel veranderde die prozaïsche plaats in een 'groene en zoet geurende grot' die recht uit een pastoraal gedicht kwam. Voor Watts was zij gewoon 'een aantrekkelijke brunette'.⁴⁰ Uiteindelijk werd Paddy betrappt terwijl hij haar hand vasthield: 'we zaten in het achterste gedeelte van de winkel op omgedraaide appelmanden – en mijn schooltijd was voorbij'.⁴¹

Iets meer dan een jaar later vatte Leigh Fermor het plan op om door Europa te gaan lopen. En nu was dat avontuur eindelijk begonnen. De *Stadthouder Willem* gleed de volgende ochtend, voordat het licht werd, de haven van Rotterdam binnen. Het sneeuwde toen Leigh Fermor een café vond waar hij een ontbijt van koffie en gebakken eieren genoot en de zon op zag komen. Toen hij opstond om te vertrekken, zag de waard de rugzak en wandelstok die hij bij zich had en hij vroeg hem waar hij naartoe ging. 'Constantinopel,' antwoordde hij. De man glimlachte breed. Hij schonk voor hen beiden een glaasje vol uit een stenen kruik waarop 'Bols' stond en toostte met de jonge reiziger. 'Het was het formele begin van mijn reis,' dacht Leigh Fermor op dat moment.⁴²

Terwijl de ochtend helderder werd, volgde hij een rechte weg de stad uit. De volgende paar dagen kwam hij met hompen brood en kaas als brandstof door Dordrecht, Sliedrecht en Gorinchem. Eén nacht sliep hij luxueus in de cel van een plaatselijk politiebureau. 'Goddank had ik